مرگِ کودکی ها در جنگ !

1 بهمن 1402

کودک تخیل می کند و امید می آفریند و جنگ آوران از تخیل کودک ها می هراسند و می کوشند تا امکان کودکی برای هیچ کودکی در جهان ممکن نشود.

هیچ کس نمی داند تاکنون چند کودک در آتش افروزی جنگ طلبان پر پر شده اند. و چند کودک در غزه تا همین لحظه به خاک رفته اند. کودکان معصوم ترین قربانیان جنگ اند. نه دستی برای چنگ زدن به گلوی دشمن دارند و نه پایی برای فرار از مرگ. می مانند و می ایستند و شیون می کنند و می ترسند و بعد آرام آرام می میرند. و جنگ سالهاست قربانیان خود را بیشتر از میان کودکان بر می دارد. چرا که فقط بلد است زورش را به کودکان نشان دهد. عصیانِ قدرت در برابر بی دفاع ترین انسانها که از چند ماهگی شروع می شوند و تا نوجوانی را رد می کنند. همین هایی که جنگ و جنگ افروزان در برابر مرگ هر نفرشان شرمسار است. و هر کودکی که می میرد رذالت پلید قاتلان بی رحم ؛ بیشتر آشکار می شود.

و به راستی این روزها چه تصویر شومی از جهان در چشم کودکان ترسیم شده و به سیاهی رسیده. آنها که با جنگ به جان کودکان چنگ می زنند. این نه فقط کودکان اند که قربانی جنون جنگاوران اند. که این خودِ کودکی ست که در مسلخ این جنون ذبح می شود. کودکی با رویا پردازی و خیال افکنی گره خورده و به میانجی همین تخیل ؛ امید را زنده نگه داشته و هی دارد زندگی کودکان دیگر را به هزار زحمت و دشواری تمدید می کند. جنگ تجاوز به رویا و تخیل کودک است و کُشتن هر کودک در هر نقطه از دنیا ؛ چه با شناسنامه و چه بدون آن ؛ یعنی کشتن رویا و امید. یعنی سلاخی آینده و از بین بردن فردا. یعنی ویرانی یک نسل. و چه بسا کودکی نکردن و در کودکی نماندن یعنی راهی به جنون. که قطعا کشنده گان کودک ها نشان دادند که خودشان هم کودکی های نزیسته بسیار داشته اند.

جنگ هم امکان رویا پردازی را از جهان کودک می گیرد و هم رویاهای کودکانه را در جهان می کُشد و نابود می کند. از این رو فراهم کردن امکان کودکی راهی برای امتناع از جنگ و خونریزی و کشتار است. جنگ آوران تخیل و رویا را سرکوب می کنند تا همگان را در خیال واحد و مطلوب خود سهیم سازند. کودک اما با تکیه بر تخیل خود ؛ جان و جهان تازه ای را بر می سازد و تلاش می کند زندگی را از خرابی ها و ویرانی های جنگ بیرون بکشد.

کودک تخیل می کند و امید می آفریند و جنگ آوران از تخیل کودک ها می هراسند و می کوشند تا امکان کودکی برای هیچ کودکی در جهان ممکن نشود. برای آن که جهان به مکان بهتری برای زیستن تبدیل شود ؛ باید که امکان کودکی کردن برای تمام کودک ها در هر نقطه از جهان فراهم شود. نجات جهان از زشتی ها و پلشتی ها نه با کودک بیشتر و کمتر که با کودکی های بهتر ممکن می شود. این دشواری وظیفه ؛ صد البته بر دوش ماست. تا تخیل کودک را بپروریم و رویا پردازی هایش را ممکن کنیم و شرائط کودکی کردن را برای تمام کودکان جهان فراهم کنیم. تا تصویری بسیار زیبا از جهان در برابر دیده گان آنها بنشانیم. تا جنگ را متوقف کنیم و گوش جنگ آوران جنگ را بپیچانیم. یادمان باشد که هر خنده ای بر لب کودک ؛ لبخند خداوند بر ماست و عجیب است که جنگ آورانِ جنگ ؛ هرگز این

لبخندها را نمی بینند.

****جعفر بخشی بی نیاز – مادران و دختران**